



Max hade alla sina böcker med kaffe-fläckar i källaren.



## Redaktionellt

Väl mött. Detta är SFF-bulletin nummer 152. Det första fanzinet vi gjort på väldigt länge, faktiskt har det på sätt och vis tagit runt arton år att färdigställa det. Och nu håller du det i handen. Otroligt. Tekniken går framåt med storsteg.

J. Nicklas Andersson

*Redaktör och björnbärsansvarig*

*(j@carbonatedink.com)*

Tommy k Johansson

*Korrektur, kaffe och pappersprovare*

*(tkjohansson@gmail.com)*

Bill Hicks

*Tråkigt nog fortfarande död*



## Kolofon

Rubriker är satta med *Galahad* i 30 punkter, utom just här på sidan två där de är i 22 punkter. Brödtexten är i 11 punkters *Stempel Garamond*, vilket är en helt okej skärning av familjen. Anfanger är satta i 79 punkter. Lite i största laget men vi ville inte ha en vanlig anfang på tre raders djup. Pappret vi använder är vanligt kopiatorspapper och är rent ut sagt förjävligt.

Utöver detta bör det påpekas att en hel del musik, film och litteratur idisslades under skapandet av fanzinet.

Nicklas lista: [film och tv] Profit, Wonderfalls, Undeclared, Invader Zim, A History of Violence, the Shield, ReGenesis [litteratur] Smile -- You're Travelling, House of Leaves, Emma Who Saved Me [musik] Bad Religion, Tegan & Sara, Jenny Lewis and the Watson Twins, Chainsaw Kittens, Led Zeppelin, The Flaming Lips.

Tommys lista: [film och tv] MASH, Scrubs, Invader Zim [litteratur] SuperPlay, Reset, Sweden Rock Magazine [musik] Metallica, Danko Jones, Led Zeppelin, Black Sabbath, 30 Seconds to Mars.

# Typornografi (N)

Ordet myntades så vitt jag vet av Ylva Spångberg i en diskussion av det slag som inte är direkt ovanlig på Sverifandomlistan. Det är ett alldeles ypperligt ord och ingår nu mera i den lilla grupp som jag har markerat som favoriter. Ordet i sig, skulle mycket väl kunna användas för att beskriva vad jag och Tommy höll på med när vi satt på fik och spånade över nästan vilken trycksak som helst.

Under dessa diskussioner-där kaffet flödade fritt som om det vore ambrosia-genomgick vad vi än höll på med den ena förvandlingen efter den andra. Jag överdriver inte-alltför mycket-när jag säger att den varit påtänkt i alla existerande publiceringsformer. Den har haft skiftande innehåll, men vi har aldrig kommit långt. Eftersom vi just hemfallet åt typornografi. Timmar då vi satt och inte diskuterade annat än val av papper och vilka typsnitt som borde användas, varför och även hur de borde appliceras på sidan.

Vi stod upp och deklarerade Helveticans urfulness. Med kaffekoppen i handen sköt vi verbalt ner punkfanzines, reaktionära och groteska, från barrikaderna till slammet där de hörde hemma. Horungar gavs bort till andra cafébesökare. Seriferna på anfanger nöttes ned när vi spillde kaffe över fatet vid påtår och gemena siffror lovsjöngs när hjärnan snurrade på i överljushastighet.

Givetvis gick det inte till riktigt så här, men nära nog. Det hela ville sig så illa att allt bara

flöt ut till ett enda stort ingenting. "Vi gör en tidning!" utropade vi mer än en gång, men ingen tidning gjordes. Istället blev det bara mer och mer typornografi, och vi beklagade oss inte nämnvärt eftersom vi gillar typografi rätt mycket.

Därför är det inte mer än naturligt att första färdiga fanzinet vi fått ur oss som duo handlar lite om typografi. För något annat har vi inte lyckats prestera under alla de så kallade redaktionella möten vi har haft hitintills. Fast denna gång var det rätt stor skillnad, vi pratade Metallica istället för typografi och vi oroade oss inte nämnvärt för fanzinet. Trots all kaffe vi fick i oss så slutade det med att vi panikmailade saker om fanzinet till varandra. Men ändå. Vi försökte. Någon gammal känd människa sa att det var det viktigaste.

Saker vi insett faktiskt stämmer i verkligheten och inte bara i våra hjärnor är att anfanger är trevligt om nu inte bokstaven ifråga blir F. F som anfang är riktigt fult. Det blev så fult att jag för ett tag funderade på att skriva om exakt alltihop eftersom det förgiftade orden runt omkring. Fast då hade vi inte bara missat deadlinen utan även krossat den fullständigt. (Som om vi inte gjorde det ändå...)

## Typornografi 2: TommyFace 12pt bold (T)



Jag vet vilka ni är!  
Sedan mannaminne har Noike (eller Nicklas som han refereras till i mer professionella sammanhang) kommit dragande med fanzines, pratat om SFF och kongresser och alla de där SF-människorna i den innersta kretsen. Jag kan räkna upp er vid namn, men ni vet vilka ni är ändå. I många år har jag bläddrat i era fanzines, lyssnat på storys och sett på foton från kongresser och pub-kvällar och andra sådana där sociala aktiviteter jag själv så gärna undviker in i det sista. Varje gång jag tar upp en översatt bok numera så kollar jag om jag känner igen namnet på den som översatt.

Fast ni vet säkert inte vem jag är, vilket är helt okej. Jag trivs fint med att vara anonym. I den mån det går när man jobbar inom media.

Anyhow.

Sedan en tid tillbaka (ett år eller två) har jag tagit mig i kragen och äntligen gått med i SFF. Jag har sagt att jag ska gå med ända sedan Noike kom med första paketet fanzines, men eftersom detta oftast skedde under ganska alkoholinfluerande stunder, glömde jag bort det tills nästa dag. Trots att jag tycker fanzines allt som ofta är den bästa formen av tidningar.

Noike och jag har sysslat med fanzines långt innan vi visste att det fanns en term som hette just "fanzines". En av våra första skapelser var en skämtgrej hette The Mad Terminal, och efter att ha misslyckat med ett pappersfanzines gjorde vi under början av 90-talet ett så

kallat disczine av det. Jag antar att en del inte är bekanta med termen disczines, men det handlade (som namnet antyder) om fanzines som gjordes i digital version och distribuerades på disketter.

Eftersom jag själv höll till på Amigans demoscen och sysslade med swapping (i praktiken skickade man runt disketter med demos till andra swappers runt om i världen, och det var så här demos spred sig eftersom Internet inte fanns) la jag med The Mad Terminal på en diskett till en bekant i Sjöbo. Jag fick ingen respons alls, men efter ett par månader fick jag själv en kopia av The Mad Terminal. Från en swapper i Polen. Om du undrar så var disczinet alltså på svenska, och hur i helvete det hittat vidare till Polen vet jag inte.

Uh... Nu kom jag av mig.

Jo, era fanzines! Just det. Jag har läst massor av olika fanzines som skickats via SFF. Noike fick även 97 ton gamla fanzines som skulle arkiveras, eller något, och de satt vi och plöjde genom under en sommar. Det var många, många lördagskvällar som spenderades på altanen i Ryssby tillsammans med kalla pilsners, fanzines, musik, fanzines, en akustisk gitarr (the horror! the horror!) och fler fanzines. Massor av riktigt bra, medelmåttiga och riktigt usla fanzines. Lycka.

En till backflash!

Jag har knarkat tidningar så länge jag har kunnat läsa och jag har gjort egna "tidningar"

så länge jag har kunnat skriva. När det var dags för gymnasiet valde jag naturligtvis medieprogrammet med inriktning på sättning och repro för att lära mig att rent praktiskt göra tidningar.

Tyvärr valde gymnasieskolan jag gick på att förnya medieprogrammet på grund av att det var så coolt med media, så jag fick genomlida två bortkastade år fyllda med helt meningslösa, värdelöst genomförda och totalt söndersplittrade lektioner i journalistik, korrläsning, videoredigering, fotografering, teckning och så vidare – allt under ledning av lärare som inte alls visste varför de var där. Det var en bisarr tid och jag ville inget hellre än att ge dem fingret och ställa mig vid en offsetpress och sniffa på papper.

Efter skolan fick jag jobb inom tidningsvärlden, närmare bestämt inom branschen med datortidningar där jag kunde kombinera min dyrkan av tidningar och intresset för datorer. Om ni minns AmigaInfo så var jag inblandad i den ett tag innan jag gick vidare till större förlag. Jag har inga planer på att sluta med tidningar och kan inte se mig göra något annat resten av livet.

Skälet till att jag fortfarande tycker att fanzines är häftigare än tidningar är att fanzines ofta har en själ. Det är mycket roligare att läsa ett fanzine, för det är inget corporate bullshit. En vanlig tidning är för det mesta skriven av folk som producerar tidningar och vet precis vad man ska skriva och hur man ska presentera det för att konsumenterna ska köpa tidningen och läsa annonserna där i (något jag i och för sig tycker

är intressant).

Fanzines skrivs istället för att personerna bakom fanzinet älskar att skriva om sitt intresse. Få vanliga tidningar har det. Några exempel finns bland datorspelstidningar och ett par hårt nischade tidskrifter, men i övrigt? Nah. Glöm det. De flesta förlag är tidningsindustrier. Nästa nummer! Sidplan, skriva, redigera, sätta, korrektur, rippa, trycka, distribuera, sälja – nästa!

Fan vad jag tappar bort mig... Nu vet jag inte ens var jag var på väg.

Jo, så jag har alltså läst hundratals fanzines som gått ut via SFF. En hel del av dem har imponerat stort. Speciellt minns jag Minotaur. Grymt imponerande. Jag minns även Go ahead, make my day. Mindre imponerande. Noike brukar beskriva det som ”det där fanzinet du tuggade på”. Jag minns inte att jag gjort det, men som sagt har en hel del fanzines avverkats under visst intag av öl.

Jag har inte den blekaste hur många ”riktiga” tidningar jag varit med och skapat. Det är datortidningar, digitalfototidningar, pryltidningar och annat teknikjox. En sak jag saknar enormt när jag gör tidningar idag, är att köra till tryckeriet och hämta den. När vi gjorde AmigaInfo så låg tryckeriet bara några mil från redaktionen, så när tidningen var klar körde vi dit och hämtade ett färskt exemplar direkt från tryckhallen (och jag fick vara med om att chefredaktören märkte att man använt fel svärta på en bakgrundsplatta, och jagar mig genom lokalerna, surt svärande och viftande med en ihoprullad tidning). Om man inte har ett intresse för trycksaker förstår man

inte känslan av att stå i en tryckhall. Men om man är så där galen som jag och Noike, finns det få saker som är bättre än att rusa in i de där stora salarna, sicksacka mellan pressarna och pallarna av papper, för att nå fram till bindningsavdelningen och slita till sig ett exemplar av tidningen, öppna den och lukta.

Men – tillbaka ett par steg – jag vet att jag aldrig blivit klar med ett fanzine. Visst, jag kan sätta mig ner och fixa ihop en tekniktidning på 100 sidor på tre veckor, men jag kan fan inte få ur mig ett enkelt fanzine på 16 sidor med obefintlig deadline! Dr Phil! Hello...? Jag har lagt fanzines på en pedistal som jag inte når upp till själv. Extremt löjligt. Jag vet.

Så... För att återknyta till början och komma till själva punkten; det är därför jag är här nu. Noike droppade ett mail om att han skulle göra SFF-Bulletinen och att jag skulle vara med. Det tyckte jag var en utmärkt idé. Nu slipper jag de där första 152 jobbiga numrena där man inte riktigt kan få tillräckligt med kvalitet eller slappna av för att göra ett schysst fanzine. Istället får jag möjligheten att hoppa rakt in på utgåva 153! Fast... Å andra sidan handlar det om ett fanzine med lång historisk kultur där man verkligen hamnar under luppen, och där folk verkligen kommer läsa smörjan man skiter ur sig... Shit.

Herregud. Stanna tåget – jag vill hoppa av! Jag gör den där 168-sidiga tidningen om digital-TV istället. Det är lättare!

# Musikskapande och sånt

Jag kanske skulle ta och börja från början. Det låter lite som en klycha men det fungerar. Jag vet inte riktigt när det var egentligen, men jag misstänker att det började i somras. Jag och Tommy satt och drack öl och på ett relativt tomt block skrev vi ner en massa ord. Dessa utvecklade sig sedan till en sångtext. Texten i sig var inte speciellt bra och innehöll en hel del nödrim som mänskligheten inte var skapta att använda. Detta nedslog oss inte nämnvärt, vi ignorerade detta faktum och nästa gång hade vi en gitarr, en mikrofon och en laptop. Kort och gott, allt som behövs för en amatörmässig studio.

Det första vi gjorde efter att låten var klar var att bestämma vad vi skulle kalla oss. Det skulle vara något popkulturellt, gärna något från det förflutna och inte något purfärskt. Efter två, tre dåliga förslag—och då var de *dåliga*, så mycket vet jag trots att mitt minne inte klarar av att uppbringa dem igen—stod det bara där med små blå bokstäver i blocket. Vi såg på varandra och nickade. Tvivel fanns inte, det var som gjutet i asfalt. Vi hade vårt namn klart: *The Adam West Fanclub Experience*.

Förresten är *amatörmässig* ett adjektiv som är alldeles förträffligt att använda som beskrivning på hur vi lät. Nu låter vi inte speciellt mycket bättre idag men vi har löst vissa av de problem som uppstod. I alla fall, vi blev förvånade över hur bra ljudupptagningen blev. Vi använde en billig sak som ursprung-

ligen kom med en Compaq-dator som översteg våra förväntningar. Gitarren hördes och det gjorde mistluren vi valt att kalla sång också. Lite falsk och monotomt kanske, vilket förklaras av att jag inte kan sjunga alls och simultankapaciteten var gravt nedsatt av öl och whisky.

Vi spelade in några låtar, låtar som vi skrev under kvällens gång. De var inte speciellt bra och rätt korta, men de var våra. Därifrån utvecklades det med små steg. I alla fall fram till tredje inspelningstillfället. Om detta var ett kapitel i en bok så hade den haft titeln storhetsvansinne. Vi hade nu två gitarrer. Jag var inte speciellt bra på ackord. Med enbart två två veckors idogt övande bakom mig var det förklarligt att det hela gick åt helvete. Från min synpunkt. Även efter att vi hade satt om alla ackorden—bäggade två hade av någon anledning gått in för det där med att skriva avancerade ackordslingor—avslutades det hela med att vi kastade upp händerna i luften. Vi störde oss på att allt lätt likadant. Vilket det gjorde eftersom vi inte hade haft en tanke på melodi.

Det var inte så att vi gav upp helt och hållet. Vi blev bara lite sura och insåg att vi nog borde göra det lätt för oss istället. Inget mer jobbigt melodi-tjafs. Enkelt, helt enkelt. Eftersom vi inte försökte så förbannat hårt gick det hela mycket lättare att få ut ett resultat.

Det var här vi även gav oss in på att försöka prestera något var för sig. Alltså en person och



dennes gitarr. Tommy hade ett klart övertag i och med elgitarren, med vilkens hjälp han lyckades dista bort problemen med simultanförmågan. Själv saknade jag den möjligheten, men till skillnad från Tommy valde jag att göra en cover. (Vilket låg till min fördel. Tommys låt var... ja. Jag lämnar det osagt.) Rock var nästan helt uteslutet för min del, så för att göra det bästa av saken tog jag en irländsk folkvisa, *Star of the County Down*, och lärde mig den. Det gick rätt bra att spela den. Inga större problem alls faktiskt. Texten var även den lätt att komma ihåg. Att sjunga var inte min starka sida i vanliga fall, då kan du säkert förstå att det där med att ge mig på att spela och sjunga samtidigt var ett företag som var dömt till att misslyckas redan på planeringsstadiet. Jag tror till och med att just det fenomenet omnämns i uppenbarelsboken. Låten lät helt plötsligt mycket slöare när jag var tvungen att dela på koncentrationen.

Jag var inte nöjd. Det tror jag aldrig att jag kommer att bli, så jag koncentrerar mig på gitarrspelandet och överlåter det andra till folk som faktiskt kan ta en ton. Även om det var kul att bli kallad barbar av Johan Anglemark då det visade sig att jag hade fördärvat en av hans favoritlåtar. Jag tycker att låten i sig är så pass bra att den överlever min vanhantering. (Hade detta varit ett digitalt fanzine hade det funnits en länk till det världsomspännande datanätet Internet, men som vi alla vet fungerar inte länkar i tryckta media. Därför skriver jag

inte ut någon url. Lev med det.)

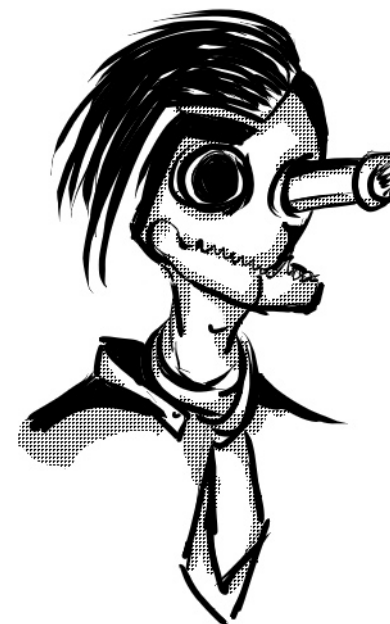
Något jag har upptäckt är att jag är helt okej på att skriva låttexter. Bara jag slipper sjunga dem är jag glad.

Utdrag från ett telefonsamtal:

- Du, jag har kommit på en grej.
- Vadå?
- Angående musiken. Det finns vissa saker som inte kan övas upp.
- Du syftar möjligtvis inte på min vackra och harmoniska sångröst?
- Ja, jag menar din sångröst, som för övrigt varken är vacker eller speciellt harmonisk.
- Du är bara avundsjuk.
- Jag kan ta mer än *en* spruken monoton.
- Ah. Du har en poäng där.
- Och du kan ta grundackorden vilket på hela taget är allt vad vi använder. A D E i olika variationer. Så det är inget att dyfta om.
- Jag slipper sjunga?
- Du slipper sjunga.
- Praise the Lord.
- Han har ingenting med det här att göra.

Efter att vi bytt och jag slapp sjunga gick det hela avsevärt bättre. Vissa låtar blev bra. Inga glättiga poplåtar har spelats in, men eftersom marknaden ligger där och inte i småironiskt politiskt dravel blir vi nog tvingade in på den vägen så småningom. Speciellt svårt kan

det inte vara, man tar ett papper och fyller i rimmande ord i slutet och fyller sedan på resten. Vad? Tar vi det inte allvarligt nog? Ni är sjuka...



## Cricketeering <sup>(N)</sup>



Folk förstår sig inte på cricket och detta är givetvis en medveten strategi enligt Pax Britannia-principerna. Hur skulle det se ut om vilket land som helst plockade upp en träklubba och slog till på en boll? Det skulle ju vara som baseboll! Sådant går inte för sig. Men för att förstå spelet så måste man veta reglerna, och de är inte alls så krabbiga som det kan verka. Efter att ha sett en match på tv:n samtidigt som man ätit lite popcorn och sörplat läsk genom ett sugrör så förefaller det hela sig tämligen enkelt. För de flesta, alltså de som inte blivit så uttråkade att de tryckt upp sugrören i näsan.

Det finns flera lag, men bara två spelar samtidigt och varje lag har elva spelare. Du ser? Som vilken annan lagsport som helst. Innelaget ska slå bort bollar och springa runt ett fält samtidigt som utelaget försöker kasta sönder en träkonstruktion med bollarna. Det som konfunderar folk är att planen är speglad. Man har en slagman vid varje tråkloss, även om man bara har en kastare. Den ena slagmannen är nämligen en icke-slagman – fullt logiskt eftersom det skulle bli väldigt jobbigt för åskådarna och domarna om de hade slagit två bollar samtidigt. Exakt varför man har två slagmän ute även om den ena inte får göra något är ett mysterium. Bland de som vet mumlas det om saker som “tradition”, “för imperiets bästa” och “var ska den andra människan annars göra”. Åsikterna går alltså isär.

För egen del hade jag inte brytt mig om sporten så mycket mer än andra sporter – det vill säga inte alls – inte förrän jag råkade komma i kontakt med det via Internet. The Guardian hade på sin hemsida löpande uppdatering om en match, och itne bara det: de ville att läsarna skulle maila in till dem under tiden. Eftersom det hela var vad det var så ägnades väldigt lite tid åt att skriva om matchen och mer att diskutera dumma saker som Black Adder eller moster Huldass matrecept. Jag blev intresserad. Det här var något nytt, sport som inte handlar om sport. Jag vet tvungen att ta reda på varför. Efter mycket om och med kom jag fram till varför: rapporteringen är en spegling av sportens innersta väsen, och i cricket är det något fördolt även för de flesta briter. Det är nästan som om det är medvetet faktiskt. Nu har de på senare tid gjort det enklare genom att faktiskt göra planen rund. Inte för att det hjälper för det finns fortfarande femtontusen olika positionsnamn. Och det underlättar inte heller att de använder termer som är ofattbara. Som kastaren till exempel. Han är inte en kastare utan han bowlar. Som om bowling inte vore en egen sport. Själva cricketbowlingen ser ut som om de håller på att utföra en Morrisdans i stopmotion, men folk blir sura om man påpekar detta. Gör inte det. De är väldigt känsliga om bowlingen. Under 1800-talet började folk kasta på olika sätt och jävlar vilket liv det blev. De ville



kasta ut världsdelar från karta och om inte det gick så åtminstone bannlysa dem från det brittiska imperiet. De lämnade till och med namnunderskrifter till drottningen. Tragiskt nog, för namnunderskriften användes till annat sedan.

Hur som helst. Poängen med att ha slagmannen i mitten är att man då kan slå bollen hur man vill. I baseball måste man slå rakt fram, men här har man 360 grader att leka med. Nästan. Rakt bakom får man inte slå, så det är nog egentligen bara 340 grader. Men ändå, det är en massa olika riktningar. Det finns rakt fram, square drive, off drive, cover drive, leg glance, hook och pull och några till. Så de har även stulit från golf.

En stor skillnad från alla andra slagsporter är att man inte behöver lämna vidare när man är klar. Bara om man blir bortsläpad eller ifall pinnen trillar ner på ett eller annat sätt. Det är lite därför som ett spel kan pågå i dagar eller längre. Westlands Juniormästerskap pågick i två år, och North Eastbrook Framingschool vann trots att de låg under med ohemult mycket poäng på grund av att alla i motståndslaget plötsligt var för gamla för att spela i juniorlag. Detta var inte helt ovanligt förr i tiden men sedan de modifierade reglerna -63 gjorde sitt intåg borde det inte ha hänt.

Det finns däremot en mindre känd aspekt av det hela. Tänk dig en match: någon som NJN Hawkes kommer in på slagplatsen och gör en

sveparsving, bollen flyger iväg lite mot vänster och signalerar därmed att Australien går med på Englands sanktioner och att mikrofilmen har lämnats över. Det är ingen slump att spelet utvecklades av grevar och baroner och annat löst pack med häst.

Eftersom det hela är gjort för att få folk som tittar på det att tröttna – en match kan ju ta flera dagar – så visade det sig tidigt att det hela var ett idealt sätt att förmedla hemlig information mellan de brittiska kolonilotterna. En vanlig rebuskod med en statisk nykel går givetvis lätt att knäcka, något som bekymrade briterterna något ohemult. Fram till att någon kom på den här löjliga nonsenssporten de

hade på gympan i skolan. 1646 utfördes en testmatch där Surrey och Kent utbytte matrecept. Ingen människa förstod givetvis alls vad som var i görningen varvid man genast började skapa en tradition med rena nonsensmatcher och sådana där topphemlig information utbyttes.

Problemet är att det finns en begränsad mängd som kan meddelas på det här viset. När Nya Zeeland skickade ut "Japanen kommer!" misstolkades det som om att Japan ville åt Kina enbart på grund av att matchen var mot Indien. Jag försökte få det hela bekräftat men allt jag fick till svar var ingen kommentar. Så det måste stämma.



Trots att det ser ut som om de är köpta på Julia så är det här autentiska pinneskyddarhandskar

## In Memoriam Gary Burghoff 1943-2006 (T)



Idolbild, Lisa 5 år.

Det var en svart dag för alla TV-serieälskare världen över, när löpsedlarna skrek ut beskedet att vår hjälte Gary Burghoff hade gått ur tiden, stilla i sitt hem.

Ännu en extremt begåvad och mångfacetterad personlighet och – enligt många – hjälte, har allt för tidigt tagits ifrån oss. Men i vår sorg av saknad måste vi se tillbaka och minnas allt det fina arbete som Gary Burghoff har presterat, både i och utanför TV-rutan.

Gary Burghoff föddes 1943, i staden Bristol i Connecticut. Hans mor var barnmorska och hans far jobbade med besiktning av järnvägar. Han hade fem syskon, tre äldre bröder och två yngre systrar. Som mellanbarnet hamnade han ofta i kläm, och Gary har i intervjuer sagt att det var på grund av detta som hans ödmjukhet och styrka byggdes upp. Redan som barn uppmärksammades Garys höga intelligens, och han avancerade snabbt i skolan då han så tidigt som i andra klass redan klarat av studiematerialet upp till sjätte klass.

De flesta av oss är säkert bekanta med Gary genom hans insats i både originalfilmen MASH och i den efterföljande succéserien med samma namn. Historien tar, som bekant, plats på ett mobilt sjukhus under Koreakriget (även om kritiken mot Vietnamkriget är uppenbar). Gary spelar korporal Walter "Radar" O'Reiley, en fager yngling från Ohio som håller samman lägret genom att ha kontroll över så gott som allt och alla.

Under sju säsonger av elva existerande var Gary med i serien, varefter han beslutade att hoppa av eftersom hans arbete utanför TV-rutan hade tagit för mycket tid. Men på grund av sitt stora hjärta och sin kärlek till sina fans så gjorde han, utan ersättning, ett par avsnitt även i säsong åtta för att förtydliga varför karaktären Radar försvinner från serien. Efter Garys avhopp tappade MASH sina tittarsiffror, och trots TV-bolagendirektörernas kämparglöd kunde man inte rädda serien. Ett par säsonger gjordes utan Garys medverkan, men till slut fick man se sanningen i vitögat och lägga ner serien – utan Gary Burghoffs internationellt stora fanskara höll inte tittarsiffrorna.

Men Gary Burghoff var mycket mer än huvudkaraktären i MASH. Hans liv bakom karriären som skådespelare var betydligt mer komplext och intressant. Bland annat var Gary en utmärkt musiker med ett perfekt tonöra. Han lärde sig spela nya instrument utan några större svårigheter, och bemästrade dem på några få dagar. Denna kunskap tillsammans med hans stora kunnande och brinnande intresse för rock'n'roll gjorde honom mycket eftertraktat som medproducent på olika skivor. På grund av att Gary inte ville synas för mycket utanför själva skådespelandet, eftersom han insåg att splittrade engagemang skulle få honom att framstå mindre fokuserad, så omnämns han väldigt sällan som medarbetare

till skivorna.

Och det var inga små rockskivor han var inblandad i! I tidningen Rolling Stone (mars 1983) råkar en berusad Richie Blackmoore avslöja sin vänskap med Gary Burghoff, och att Gary faktiskt var den som la grunden till gitarriffet i Smoke on the Water (detta är sant!). Gary var även med och skrev flera av låtarna på Deep Purples succés-kiva Burn, och hjälpte sedan till med Richies egna band Rainbow. Bland annat körar Gary tillsammans med Blackmoores dåvarande flickvän på låten Man on the Silver Mountain. Det ska erkännas att det inte hörs speciellt väl, då kören är nermixad i slutresultatet, men lyssnar man noga så finns de i andra och tredje refrängen, bakom Ronnie James Dions kraftfulla sång.

När Geoff Tate och Queensrÿche påbörjade arbetet med den kultförklarade plattan Operation Mindcrime så kontaktades Gary Burghoff för att vara med och knyta ihop den skrämmande historien som ligger till grund för konceptalbumet, och han såg även till att musiken matchade textmaterialet. Halvvägs igenom arbetet var Gary inblandad i en trafikolycka där en rattfyllerist körde på honom när han körde sin skoter från studion. Gary skadades svårt och låg i koma i 46 dagar innan han vaknade upp. Han tvingades amputera bägge benen, och de kommande tre åren gick till att lära sig hantera sitt handikapp.

Trots denna tragiska omställning av sitt liv lät inte Gary sig nedslås. Istället la han

tiden mellan träningspassen på att skriva fyra stycken deckare om spionen Al Ghandi. Böckerna var oehört kritikerrosade då de var mycket intelligenta och dubbelbottnade; dels kunde de läsas som roliga deckare, och dels var de en svidande satir av den amerikanska samhället under Reagan-regimen. Böckerna lyfte fram Garys politiska sida, där han placerade sig på folkets sida.

På grund av sin charm och sin stora humor och intelligens fick Gary göra många intervjuer i TV, radio och tidningar, vilket ledde till att han blev ännu mer känd och dessutom sålde böckerna sanslöst mycket. Al Ghandi-serien har hittills översatts till inte mindre än 58 olika språk, och de senaste 20 åren har det sålts – varje dag, världen över – 15 000 böcker från serien. Samtliga vinster från böckerna går till Gary Burghoff Foundation, som arbetar med att hjälpa sjuka och fattiga barn till ett bättre liv.

Det går många myter och rykten runt Gary Burghoff och hans påstådda inblandning i politiken. Eftersom Gary aldrig hann skriva en egen självbiografi och aldrig har kommenterat historier om exempelvis hur han var inblandad i den så kallade Andrew Trey-affären, där George Bush (senior) sägs ha blivit tvingad att skriva av 257 miljoner av Nambias statsskuld efter att ha blivit påkommen med klart tvivelaktig aktiehandel via olika dotterbolag.

Om man söker på webben kan man hitta

mängder av rykten om Gary Burghoff och politiken, och det finns även en massa konstiga detaljer att kolla upp. Får du tag på den engelska versionen av Bill Clintons självbiografi, slå upp sidan 257 (!) och läs de första bokstäverna i varje mening, och du får meddelandet "We love you Gary Burghoff". Sådana här saker finns det gott om, inte minst i texthäftena för rock-skivor.

Mitt i detta spindelväv av engagemang finns en man som alltid var glad. En man som alltid såg livet från den ljusa sidan, oavsett vad som hände, och som aldrig tvekade att räcka ut en hjälpende hand. En oehört intelligent, varm och rakt igenom god människa – Gary Burghoff. Det sägs att det inte finns några hjältar längre. Men det är fel. Gary Burghoff var en sann hjälte. Nu har han gått ur tiden och vi får aldrig glömma bort honom.

Vila i frid.



## ReGenesis (N)

Jag kan inget som sjukdomar. Jag vet oerhört lite om medicin. Ge mig en FASS och ett manus och jag kans ändå inte ens spela läkare på tv. Men detta spelar ingen roll. ReGenesis är precis lysande ändå – tv-serien alltså, inte Genesis-coverbandet.

Fysatan. Om jag har förstått det hela rätt så syftar ordet *regenes* på hur bakterier och virus muterar och förnyar sig och på så vis är det väldigt träffande för serien handlar väldigt mycket om virus. På sätt och vis.

Huvuddelen av serien är något forskningscenter om biogenetik med huvudsakligt ansvarsområde för Kanada, USA och Mexiko – tror jag. De har nämnt att det är tre länder så det borde vara dem. Hur som helst. De håller på med vaccin mot virus och även skickas iväg när något går fel. Hur som helst, det är inte så jävla viktigt även om vissa människor ser det som grundstommen. De har givetvis fel, för det är långt ifrån en CSI-klon. Tack och lov låter de sjukdomarna välla över avsnitten in i nästa och kanske till och med under hela säsongerna. Och det där med virus och sjukdomar används för att få karaktärerna att utvecklas, komma i kontakt med varandra och även bli ovänner. Det får folk att dö och andra att vilja dö.

För det är i karaktärerna där serien skiner. De känns jävligt mänskliga på det där sättet som i välskrivna pjäser och böcker men som man ofta inte ser på tv eller film. Detta i sin tur gjorde att det tog lite längre tid innan man

satt sig in i serien. Under de en och en halv säsong jag sett har det skett dödsfall som inte känns schablonartade och det kändes ibland som om man som tittare fått en pungspark. En pungspark rätt upp i magtrakten. På flera ställen blev jag grymt imponerad, på andra ställen mindre. I säsong ett väljer man att helt släppa en sidohandling, vilket hade varit okej om just den handlingen inte hade varit så satans bra att man mångt och mycket tyckte att den var bäst i hela serien. Det var nästan så att jag slutade titta.

Något man kan klaga på är musiken. Den är förjävlig. Andra småfel är att piloten helt saknar personregi, men det går att vifta bort lättare och lättare ju längre man ser. Men den där förbannade musiken.

Inte nog med att det är någon sådan där bubblande elektronika som jag antar är skapad för att göra en lugn medan man mediterar – egentligen har den motsatt effekt, jag blir arg och upprörd för jag vill ha riktig musik. Ibland känns den dessutom helt fel till scenen som visas. Personen bakom ljudmixen borde skjutas, för den där förbannade musik är på otaliga ställen inmixad med för hög volym. Man måste se vissa scener eftersom man inte kunde höra vad de helt plötsligt. Oerhört frustrerande. Jag vill ju veta varför smittkopporna kom till det där stället, inte höra David och Jill mima till någon flumklubbmusik.

Hur som helst: serien är bra. Se den.